

საქმე № 210210015001092403

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

№ ას-356-332-2017

15 თებერვალი, 2018

წელი

№ ას-356-332-2017 გ-----ი

ქ. თბილისი

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ნინო ბაქაძური (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ზურაბ ძლიერიშვილი, ბესარიონ ალავეიძე**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი განხილვის გარეშე

საკასაციო საჩივრის ავტორი – გ---- გ-----ი (მოსარჩელე)

მოწინააღმდეგე მხარე – ზ----- გ-----ი (მოპასუხე)

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 18 იანვრის გადაწყვეტილება

საკასაციო საჩივრის ავტორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული გადაწყვეტილების ნაწილობრივ გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება

დავის საგანი – საკუთრების ხელშეშლით მიყენებული ზიანის

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი

1. 2015 წლის 11 სექტემბერს გ---- გ-----მა (შემდგომში „მოსარჩელე“, „კასატორი“ ან „საკასაციო საჩივრის ავტორი“) სარჩელი აღძრა სასამართლოში ზ----- გ-----ის (შემდგომში „მოპასუხე“) მიმართ და მოითხოვა სიღნაღის რაიონის სოფ. ბ-----ში მდებარე, მის საკუთრებაში არსებული სასოფლო-სამეურნეო მიწის ნაკვეთით (შემდგომში „სადავო მიწის ნაკვეთი“) (საკადასტრო კოდი #5-----) სარგებლობის ხელშეშლის აღკვეთა და საკუთრების უფლების ხელშეშლით მიყენებული ზიანის ანაზღაურება.
2. სარჩელის თანახმად, სადავო მიწის ნაკვეთით, რომელიც საკუთრების უფლებით ირიცხება მოსარჩელის სახელზე, ზეპირი თხოვნების ხელშეკრულების საფუძველზე 2000 წლიდან სარგებლობს მოპასუხე (მოსარჩელის ბიძაშვილი). შეთანხმების თანახმად, მოპასუხეს ნაკვეთით სარგებლობა უნდა შეეწყვიტა მოსარჩელის მოთხოვნისთანავე, თუმცა 2006 წლიდან დღემდე, არაერთი თხოვნის მიუხედავად, იგი არ აპირებს მიწის ნაკვეთის უკანონო მფლობელობიდან გათავისუფლებას, რაც სასამართლოსთვის სარჩელით მიმართვის საფუძველი გახდა. მოსარჩელემ ასევე აღნიშნა, რომ ვინაიდან ამ ხნის განმავლობაში ვერ სარგებლობდა თავისი საკუთრებით და ვერ ამუშავებდა მიწას, მას მიადგა ზიანი 10 000 ლარის ოდენობით, რაც უნდა დაკისრებოდა მოპასუხეს.
3. მოპასუხემ წარდგენილი შესაგებლით სარჩელი არ ცნო და განმარტა, რომ სადავო მიწის ნაკვეთი მან 1996 წელს შეიძინა მოსარჩელის მამის, აწ გარდაცვლილი კ----- გ-----ისგან 500 აშშ დოლარად და წლების განმავლობაში უვლიდა მას, თუმცა არ უფიქრია, რომ ნაკვეთი სადავო გახდებოდა და საკუთრებაში არ აღურიცხავს იგი. მამის გარდაცვალების შემდეგ მოსარჩელე, როგორც მამის მემკვიდრე, გახდა მიწის ნაკვეთის მესაკუთრე და 2015 წლის გაზაფხულზე მან მოპასუხეს მოსთხოვა ნაკვეთის გათავისუფლება, რაზეც უარი მიიღო.
4. მოპასუხე ასევე არ დაეთანხმა სასარჩელო მოთხოვნას მისთვის ზიანის ანაზღაურების დაკისრების ნაწილშიც და განმარტა, რომ ვინაიდან მოსარჩელისათვის ზიანი არ მიუყენებია, არ არსებობს თანხის დაკისრების საფუძველიც.
5. სიღნაღის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 30 მარტის გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; დადგინდა მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან სიღნაღის რაიონის სოფ. ბ-----

--ში მდებარე, მოსარჩელის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების (მიწის ნაკვეთი, ფართობი 5651.00 კვ.მ., საკადასტრო კოდი: #5-----) გამოთხოვა და მოპასუხისათვის მითითებული უძრავი ქონებით სარგებლობის ხელშეშლის აღკვეთა; მოსარჩელის მოთხოვნა საკუთრებით სარგებლობის ხელშეშლით მიყენებული ზიანის მოპასუხისათვის დაკისრების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა.

6. რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ორივე მხარემ. მოსარჩელემ მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება; მოპასუხემ მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.
7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 18 იანვრის გადაწყვეტილებით მოპასუხის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; მოსარჩელის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა რაიონული სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილება მოპასუხისათვის ზიანის ანაზღაურების დაკისრებაზე უარის თქმის ნაწილში და ამ ნაწილში მიღებული იქნა ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ: მოპასუხეს მოსარჩელის სასარგებლოდ ზიანის ანაზღაურების სახით დაეკისრა 1000 ლარის გადახდა. დანარჩენ ნაწილში გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელი.
8. სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია საქმის გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობის მქონე შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:
 - 8.1. საჯარო რეესტრის მონაცემების შესაბამისად, სიღნაღის რაიონის სოფ. ბ-----ში მდებარე სადავო მიწის ნაკვეთი 2014 წლის 25 ნოემბრიდან ირიცხება მოსარჩელის საკუთრებად. უფლების დამდგენი დოკუმენტია 2014 წლის 18 ნოემბრის სამკვიდრო მოწმობა;
 - 8.2. მოპასუხე დაახლოებით 20 წელია ფლობს და სარგებლობს სადავო მიწის ნაკვეთით, რისთვისაც გადახდილი აქვს გარკვეული თანხა;
 - 8.3. მოპასუხეს მიწის ნაკვეთის ნაწილზე გაშენებული აქვს კენახი, ნაწილზე კი - ბოსტნეული;
 - 8.4. ორივე მხარე ადასტურებს, რომ 2015 წლის აპრილის თვეში მოსარჩელემ მოითხოვა უძრავი ქონების უკან დაბრუნება;
 - 8.5. ლ. სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2015 წლის 30 დეკემბრის დასკვნის თანახმად,

სიღნაღის რაიონის სოფ. ბ-----ში მოსარჩელის კუთვნილ 5600 კვ.მ მიწის ნაწილზე - 2600 კვ.მ ფართზე გაშენებულია რქაწითელის ჯიშის კენახი, ხოლო 3000 კვ.მ-ზე - ბოსტნეული კულტურა (ნიორი, ჭარხალი). მოსავლის სავარაუდო/საშუალო რაოდენობა და საბაზრო საორიენტაციო ღირებულება 2014-2015 წლებში შეადგენს შემდეგს: ყურძნის მოსავლის საორიენტაციო ღირებულება - 1235-1530 ლარს, ნივრის - 14 520-17 424 ლარს, ჭარხლის - 12 900-15 480 ლარს.

9. სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა სამოქალაქო კოდექსის 133¹.1-ე, 183-ე, 312-ე მუხლებზე და აღნიშნა, რომ მოცემულ შემთხვევაში სადავო უძრავი ქონების კუთვნილების ფაქტის შეფასება სწორედ აღნიშნულ ნორმათა დეფინიციებიდან და განმარტებებიდან გამომდინარეობს. ერთ შემთხვევაში სახეზეა საჯარო რეესტრში მოსარჩელის სახელზე რეგისტრირებული უფლება, რომელიც იძლევა იმის ვარაუდს, რომ ქონების მესაკუთრეს სწორედ ის წარმოადგენს, მეორე შემთხვევაში კი, იმისათვის, რომ მოპასუხემ ამტკიცოს სადავო ქონებაზე თავისი საკუთრების უფლება, უპირველესად, უნდა დაადასტუროს უძრავ ქონებაზე ასეთი უფლების არსებობა. მოცემულ შემთხვევაში მოპასუხემ სასამართლოს ვერ წარუდგინა სადავო უძრავ ქონებაზე კანონით დადგენილი წესით გაფორმებული ნასყიდობის ხელშეკრულება, ეს კი მოსარჩელეს, როგორც საჯარო რეესტრში რეგისტრირებული საკუთრების უფლებით აღჭურვილ პირს, უფლებამოსილს ხდიდა წამოეყენებინა პრეტენზია მიწის ნაკვეთის გამოთავისუფლების მოთხოვნით.
10. სასამართლომ დადასტურებულად მიიჩნია, რომ მოპასუხე დაახლოებით 20 წელია ფლობს და სარგებლობს სადავო ქონებით, ამასთან, მას აღნიშნული ნაკვეთის ფლობისათვის გადახდილი აქვს თანხა, თუმცა იმის გათვალისწინებით, რომ ის ვერ ადასტურებს სადავო უძრავ ქონებაზე საკუთრების უფლებას და არც ამ ქონების ფლობის ვადას, იგი წარმოადგენს ქონების მართლობიერ მფლობელს მანამ, სანამ ქონების მესაკუთრე (მოსარჩელე) არ მოითხოვს საკუთრების უკან დაბრუნებას.
11. სასამართლომ იხელმძღვანელა სამოქალაქო კოდექსის 168-ე მუხლით, და მიიჩნია, რომ აღნიშნული ნორმის შესაბამისად, მოსარჩელეს, როგორც სადავო უძრავი ქონების მესაკუთრეს, გააჩნდა დასაბუთებული პრეტენზია მის საკუთრებაში არსებული ქონების არამართლობიერი მფლობელისაგან უკან დაბრუნების თაობაზე. ამდენად, ამ ნაწილში სარჩელი პირველი ინსტანციის სასამართლომ მართებულად დააკმაყოფილა და არ არსებობდა მისი გაუქმების საფუძველი.

12. რაც შეეხება მოსარჩელის მოთხოვნას საკუთრების უკანონო ხელყოფით გამოწვეული ზიანის (მიუღებელი შემოსავლის) სახით 10 000 ლარის დაკისრების თაობაზე, სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ ამ ნაწილში არსებობდა სარჩელის ნაწილობრივ დაკმაყოფილების ფაქტობრივ-სამართლებრივი წინაპირობები. სასამართლომ იხელმძღვანელა სამოქალაქო კოდექსის 411-ე, 412-ე მუხლებით და აღნიშნა, რომ იმ პირობებში, როდესაც საქმის მასალებით დადგენილია 2015 წლის აპრილიდან მოპასუხის მიერ სხვისი ქონებით უკანონოდ სარგებლობის ფაქტი, რამაც ხელი შეუშალა მესაკუთრეს (მოსარჩელეს) აღნიშნული მიწის ნაკვეთით სარგებლობაში, რათა მიეღო შესაბამისი შემოსავალი (რაც მისივე განმარტებით წელიწადში შეადგენდა სულ მცირე 1000 ლარს), ამავე დროს, ეს გარემოება დასტურდებოდა საქმეზე ჩატარებული ექსპერტიზის დასკვნით, მოპასუხეს მოსარჩელის სასარგებლოდ უნდა დაკისრებოდა 2015-2016 წლების მიუღებელი შემოსავლის სახით, 1000 ლარის გადახდა.
13. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებაზე საკასაციო საჩივარი შეიტანა ორივე მხარემ. მოსარჩელემ მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების ნაწილობრივ გაუქმება სარჩელის დაუკმაყოფილებელ ნაწილში და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება. მოპასუხემ მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება სრულად და სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.
14. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 19 აპრილის განჩინებით მოპასუხის საკასაციო საჩივარი დარჩა განუხილველი საკასაციო საჩივრის წარდგენის ვადის დარღვევის გამო.
15. მოსარჩელის საკასაციო საჩივარი ემყარება შემდეგ გარემოებებს:
- 15.1. სააპელაციო სასამართლომ მოპასუხეს საკუთრებით სარგებლობის ხელშეშლის გამო ზიანის სახით დააკისრა მხოლოდ 2015-2016 წლის მიუღებელი შემოსავალი, 1000 ლარი, მაშინ, როდესაც მოპასუხე უკანონოდ ფლობდა მოსარჩელის საკუთრებას დაახლოებით 20 წლის განმავლობაში. ხოლო 2006 წლიდან მოსარჩელის აწ გარდაცვლილი მამა სთხოვდა მოპასუხეს მისი საკუთრების დაბრუნებას, რაზეც არაერთხელ მიიღო უარი. ვინაიდან მოსარჩელე წარმოადგენს გარდაცვლილი მამის მემკვიდრეს, სწორედ ამ გარემოებაზე უნდა გაემახვილებინა ყურადღება სასამართლოს და შესაბამისად დაედგინა მოპასუხის მიერ სადავო მიწის ნაკვეთის უკანონო ფლობის ფაქტი. მფლობელობა მიწის ნაკვეთზე სწორედ

2006 წლიდან უნდა მიეჩნია სასამართლოს არამართლობიერად და მიუღებელი შემოსავალიც ამ დროიდან უნდა გამოეთვალა.

16. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 19 აპრილის განჩინებით მოსარჩელის საკასაციო საჩივარი, მიღებულ იქნა წარმოებაში სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მიხედვით დასაშვებობის შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

17. საკასაციო სასამართლო საქმის შესწავლის, საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწმების შედეგად, მიიჩნევს, რომ საკასაციო საჩივარი არ აკმაყოფილებს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მოთხოვნებს, რის გამოც მიჩნეულ უნდა იქნეს დაუშვებლად.
18. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.
19. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული

საფუძვლით.

20. კასატორის ძირითადი პრეტენზია ემყარება იმას, რომ სააპელაციო სასამართლომ სადავო მიწის ნაკვეთზე მოპასუხის არამართლობიერი მფლობელობა არასწორად დაადგინა 2015 წლის გაზაფხულიდან მაშინ, როდესაც მოპასუხე მიწის ნაკვეთს უკანონოდ ფლობდა 2006 წლიდან და არერთი მოთხოვნის მიუხედავად არ ათავისუფლებდა მას. შესაბამისად, სასამართლომ საკუთრების უფლების ხელშეშლით მიყენებული ზიანის ოდენობა ნაცვლად 2006-2016 წლების მიუღებელი შემოსავლის საორიენტაციო ღირებულებისა, არასწორად განსაზღვრა 2015-2016 წლის საორიენტაციო ღირებულებით.
21. უზენაესმა სასამართლომ არაერთ საქმეში განმარტა, რომ მტიცების ტვირთის ობიექტურად და სამართლიანად განაწილების პირობებში, როგორც ზიანის მიყენების ფაქტის, ასევე განცდილი ზიანის ოდენობის დამტკიცების ტვირთი მოსარჩელის მხარეზეა. ამასთან, ზიანი ობიექტური მოცემულობით უნდა შეფასდეს და არა სუბიექტური დამოკიდებულებით. სამოქალაქო კოდექსის 411-ე მუხლის მიხედვით, ზიანი უნდა ანაზღაურდეს არა მხოლოდ ფაქტობრივად დამდგარი ქონებრივი დანაკლისისთვის, არამედ მიუღებელი შემოსავლისთვისაც. ამავე მუხლითაა განმარტებული მიუღებელი შემოსავალი, კერძოდ, მიუღებლად ითვლება შემოსავალი, რომელიც არ მიუღია პირს და რომელსაც იგი მიიღებდა ვალდებულება ჯეროვნად რომ შესრულებულიყო (**იხ. საქმე სუსგ №ას-307-291-2011, 24 ოქტომბერი, 2011 წელი**). მიუღებელი შემოსავალი თავისი ბუნებით გულისხმობს „წმინდა ეკონომიკურ დანაკარგს“ (pure economic loss), რომელიც ხელშეკრულების მხარემ განიცადა და რომელსაც ადგილი არ ექნებოდა, ხელშეკრულება ჯეროვნად რომ შესრულებულიყო. იმისათვის, რომ შემოსავალი მიუღებლად ჩაითვალოს, მას პირდაპირი და უშუალო კავშირი უნდა ჰქონდეს მოვალის მიერ ვალდებულების დარღვევასთან. პირდაპირ კავშირში იგულისხმება მოვლენების, მოქმედებისა და დამდგარი შედეგის ის ლოგიკური ბმა, რომელიც არ ტოვებს შემოსავლის მიღების რეალურ შესაძლებლობასთან დაკავშირებული ეჭვის საფუძველს. მიუღებელი შემოსავლის ანაზღაურების საკითხის გადაწყვეტისას, ზიანის ანაზღაურება უნდა განისაზღვროს მხოლოდ ობიექტური კრიტერიუმებით ისე, რომ ამას არ მოჰყვეს დაზარალებულის უსაფუძვლო გამდიდრება (**იხ. სუსგ საქმე №ას-945-895-2015, 14 მარტი, 2016 წელი; საქმე №ას-899-845-2012, 22 ნოემბერი, 2012 წელი**).
22. მოცემულ შემთხვევაში, მოსარჩელე საკუთრებით სარგებლობის ხელშეშლის გამო მოპასუხისათვის 2006-2016 წლების მიუღებელი

შემოსავლის სახით ზიანის ანზღაურების დაკისრებას მოითხოვს იმ საფუძვლით, რომ მისი აწ გარდაცვლილი მამა 2006 წლიდან სთხოვდა მოპასუხეს საკუთრების დაბრუნებას, ხოლო ვინაიდან გარდაცვლილი მამის მემკვიდრეს წარმოადგენს მოსარჩელე, სწორედ ამ გარემოებაზე დაყრდნობით უნდა დაედგინა სასამართლოს აღნიშნული პერიოდიდან სადავო მიწის ნაკვეთის უკანონო ფლობის ფაქტი და მიუღებელი შემოსავალიც ამ დროიდან უნდა გამოეთვალა.

23. საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კასატორის მოცემულ მსჯელობას და მიუთითებს საქმეზე დადგენილ იმ ფაქტობრივ გარემოებაზე, რომლის მიხედვითაც უდავოა, რომ მოსარჩელე, როგორც მამის მემკვიდრე 2014 წლის 18 ნოემბერს გაცემული სამკვიდრო მოწმობის საფუძველზე იმავე წლის 25 ნოემბერს აღირიცხა საჯარო რეესტრში სადავო უძრავი ქონების მესაკუთრედ, ხოლო მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან აღნიშნული მიწის ნაკვეთის გათავისუფლება მან მოითხოვა 2015 წლის აპრილში (იხ. წინამდებარე განჩინების 8.1, 8.4 პუნქტები).
24. საკასაციო სასამართლო სამოქალაქო კოდექსის 183-ე და 311-ე მუხლებზე დაყრდნობით აღნიშნავს, რომ უძრავ ნივთზე საკუთრების შეძენა კლინდება საჯარო რეესტრიდან, ხოლო ამავე კოდექსის 312-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, რეესტრის მონაცემების მიმართ მოქმედებს უტყუარობისა და სისრულის პრეზუმფცია, ე.ი რეესტრის ჩანაწერები ითვლება სწორად, ვიდრე არ დამტკიცდება მათი უზუსტობა. ამასთან, სამოქალაქო კოდექსის 172.2 მუხლის დეფინიციიდან გამომდინარე, საკუთრების ხელყოფის ან სხვაგვარი ხელშეშლის აღკვეთის მოთხოვნა წარმოადგენს ნეგატორულ სარჩელს, რომელიც, მესაკუთრის დაცვის მიზნით, მიმართულია უფლების დამრღვევი პირის წინააღმდეგ. სასამართლო ამ ტიპის სარჩელის განხილვისას ადგენს არა რაიმე ახალ უფლებას (აწესებს, ცვლის, წყვეტს და სხვა), არამედ მოდავე სუბიექტთა უფლებრივი მდგომარეობის შეუცვლელად ახდენს სამოქალაქო უფლების სწორი რეალიზაციის წესის განსაზღვრას **(იხ. სუსგ საქმე № ას-1041-998-2014,12 თებერვალი, 2016 წელი)**. ხელშეშლის აღკვეთის მოთხოვნის წარმოშობის აუცილებელ პირობას წარმოადგენს საკუთრების ხელყოფის ან სხვაგვარი ხელშეშლის ფაქტის არსებობა. ფაქტის არსებობა კი, როგორც წესი, დადასტურებული უნდა იქნას სათანადო მტკიცებულებებით.
25. მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან საქმის მასალებით დადგენილია, რომ მოპასუხე ფლობს მოსარჩელის კუთვნილ უძრავ ქონებას, ხოლო მოსარჩელის საკუთრების უფლება სადავო მიწის ნაკვეთზე წარმოიშვა

2014 წლის 25 ნოემბრიდან, საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო პალატის დასკვნას, რომ მოსარჩელეს სწორედ ამ დროიდან გააჩნდა არამართლობიერი მფლობელისათვის სადავო უძრავ ქონებაზე დასაბუთებული პრეტენზიის წარდგენის უფლება [სამოქალაქო კოდექსის 168-ე მუხლი: ნივთის მფლობელობა წყდება, თუ მესაკუთრე მფლობელს წაუყენებს დასაბუთებულ პრეტენზიას], ხოლო იმ პირობებში, როდესაც აღნიშნული პრეტენზიით მოპასუხეს მოსარჩელემ მიმართა 2015 წლის გაზაფხულზე, საკუთრების უკანონო ხელყოფით მოსარჩელისათვის მიყენებული ზიანის (მიუღებელი შემოსავლის) ოდენობა სასამართლომ მართებულად განსაზღვრა სწორედ ამ პერიოდიდან.

26. ამრიგად, საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ სააპელაციო სასამართლომ სწორად განახორციელა ის საპროცესო მოქმედებები, რომლებიც, მხარეთა თანასწორუფლებიანობის პირობებში, საჭირო იყო საქმის გარემოებთა დადგენისა და, მხარეთათვის დაკისრებული მტკიცების ტვირთის შესაბამისად, მათ მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებების შეფასებისათვის, რაც ცხადყოფს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ საპროცესო დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე.

27. ამასთან, სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში ასახული მსჯელობა სრულად შეესაბამება წინამდებარე განჩინებაში მოყვანილ განმარტებებს და საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სტაბილურ პრაქტიკას. შესაბამისად, საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების თვალსაზრისით, არც დასაბუთებული პოზიციაა წარმოდგენილი ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან ან/და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობის საფუძვლით.

28. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

29. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, თუ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად იქნება მიჩნეული, პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70%.

მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად იქნა მიჩნეული, კასატორს - გ---- გ-----ს უნდა დაუბრუნდეს საკასაციო საჩივარზე გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 450 ლარის 70% – 315 ლარი.

30. რაც შეეხება საკასაციო საჩივარზე თანდართულ მტკიცებულებებს, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ისინი უნდა დაუბრუნდეს კასატორს, რადგან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, საკასაციო სასამართლო იმსჯელებს მხარის მხოლოდ იმ ახსნა-განმარტებაზე, რომელიც ასახულია სასამართლოთა გადაწყვეტილებებში ან სხდომათა ოქმებში. აღნიშნული ნორმა ადგენს საკასაციო სასამართლოს მიერ ფაქტობრივი გარემოებების შეფასების პროცესუალურ ფარგლებს და მისი შინაარსიდან გამომდინარეობს, რომ საკასაციო სასამართლოში ახალ ფაქტებზე მითითება და ახალი მტკიცებულებების წარმოდგენა არ დაიშვება, შესაბამისად, ახალი მტკიცებულება ვერც სასამართლოს მიერ იქნება გაზიარებული, მიუხედავად იმისა, მხარეს ობიექტურად ჰქონდა თუ არა შესაძლებლობა სასამართლოსათვის მანამდე წარმოედგინა ისინი.
31. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 104-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლო არ მიიღებს, არ გამოითხოვს ან საქმიდან ამოიღებს მტკიცებულებებს, რომლებსაც საქმისათვის მნიშვნელობა არ აქვთ. აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს საკასაციო საჩივარზე თანდართული მტკიცებულებები (ამონაწერები საჯარო რეესტრიდან), მთლიანობაში „38“ ფურცლად (ტომი 2, ს.ფ. 122-159).

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა

1. გ---- გ-----ის საკასაციო საჩივარი, როგორც დაუშვებელი, დარჩეს განუხილველი;
2. კასატორს გ---- გ-----ს დაუბრუნდეს საკასაციო სასამართლოში მის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები (ამონაწერები საჯარო რეესტრიდან), მთლიანობაში „38“ ფურცლად (ტომი 2, ს.ფ. 122-159);
3. კასატორს გ---- გ-----ს (პ/ნ: 0-----) დაუბრუნდეს მის მიერ 2017

წლის 10 მარტს №12601338 საგადახდო დავალებით გადახდილი 450 (ოთხას ორმოცდაათი) ლარის 70% – 315 (სამას თხუთმეტი) ლარი შემდეგი ანგარიშიდან: **ქ. თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“ ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 3 0077 3150;**

4. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ნ. ბაქაქური

მოსამართლეები:

ზ. ძლიერიშვილი

ბ. ალავიძე